

Husbesøg, Sygebesøg og Konfirmationsundervisning, hvilke Tings gode Udførelse kan være lige saa vigtig som at holde en god Prædiken. Efter min Mening bør derfor Valgprædikenen falde bort; men skal Bestemmelserne derom blive staaende i Forslaget, og dette blive til Lov, saa mener jeg rigtig nok, at det skal være en Forpligtelse for alle 3 at holde Prædikener.

§ Principet er jeg altsaa enig med de ærede Forslagsstillere: jeg mener, at der bør arbejdes hen til, at Menighederne saa Indflydelse paa Valget af deres Præster. Men jeg vil dog til Slutning opfaate et Spørgsmaal til Overvejelse saa vel af de ærede Forslagsstillere som af de andre ærede Medlemmer her i Tinget: Var det ikke bedst først at saa Folkekirken Forsfatning ordnet ved Lov i Genhold til Grundlovens § 75, før vi tage fat paa at ordne alle eller mange enkelte Forhold i Folkekirken? Rigsdagen er jo som Rigsdag befendelsesløs, men til at deltage i Udarbejdelsen eller Behandlingen af en Forsatning for Folkekirken ere vi dog kompetente, selv om vi ikke høre til Folkekirken. Det Hverv at tage Del i et saadant Arbejde have vore Vælgere anset os for tilstrækkelig dygtige og hæderlige til. Derjom de imidlertid paa Valgdagen havde staaet over for at skulle vælge ældste eller Præsbytere, eller hvad vi nu vilde kalde det, som skulde deltage i Forhandlingen paa en Synode, saa tror jeg nok, vi kunne være enige om, at Valget ikke alle Steder havde faaet det Udfald som nu, saa vilde der sikkerlig mange Steder være blevet valgt andre Repræsentanter. Jeg antager, at vi alle sammen ere enige om, at Løsteparagraffen i Grundlovens § 75 ikke kun skal gælde paa Papiret. Det er nu ikke saa langt fra, at det er 50 Aar siden, at vi fik Grundloven, og saa kunde det vel snart være paa Tide at saa udført denne Paragraf. Det kan vel ikke være saa forfærdelig vanskeligt, naar vi fra alle Sider forhandle med en god Vilje, at komme til Rette om en saadan Forsatning. Vi have jo Forbilleder nok i vor nærmeste Nabo, i Tyskland. Der er det ikke blot de reformerte Samfund og de unerede Samfund, men tillige vistnok flere lutheriske Landskirker, der have faaet Forsatning. Vi kunde jo anmode den højtærede Minister om at tage disse Forsatninger frem og se, hvilke der passe bedst paa vore Forhold, ændre det i dem, som ikke passede, og saa forelægge Sagen til Forhandling her i Tinget. Det er disse Ord, jeg har villet tillade mig at føre frem til det høje Tings Overvejelse.

S. Holm: Naar jeg tager Ordet ved denne Sags Behandling, ligger det i, at den har interesseret mig fra gammel Tid. Det er nu en 12—13 Aar siden, jeg havde den Ære at være Ordfører for Folketinget i denne Sag i Samlingen 1879—80, og skønt det ikke heller den Gang lykkedes at komme til noget Resultat, var Stillingen dog ikke haabløs, idet der lød Røster fra forskellige Sider, ikke blot fra Venstre, men ogsaa fra Højre, som fuldt ud erkendte, at der var Grund til at give Menigheden en lovbestemt Indflydelse paa Valget af dens Præst. Ganske vist endte Forhandlingen den Gang med, at Sagen ved Lovens 3dje Behandling, paa en af de allerførste Dage i Samlingen, blev vist tilbage til Udvalget, fordi der i sidste Djeblit fremkom fra den daværende Kultusminister et Forslag, som vedkommende Udvalg ikke havde faaet Lejlighed til at behandle til Ende, og hvorum Stillingen var noget uklar. Der kunde alligevel ikke i den Samling være naaet noget Resultat paa Grund af Tidens Snaphed, og man besluttede saa at sende den tilbage til Udvalget. Nu ved jeg nok, at der siden den Tid er løbet meget Vand til Strande, og som vi saa forleden Dag ved Behandlingen af Præstelønningsloven, have ogsaa Meningerne ændret sig en Del, saa at det ingenlunde er sikkert, at man staar paa et lignende Standpunkt til de forskellige Sider som den Gang. Dog antager jeg, at det maa være muligt at komme til en Løsning ogsaa af dette Spørgsmaal, og jeg tager i den Henseende godt Varjel af, at Forhandlingen i Dag blev aabnet med en Tale som den, vi hørte af det ærede Medlem, der nys havde Ordet, og som gik ud paa at erkende Betimeligheden og Vigtigheden af, at Menighederne fik Indflydelse paa Valget af deres Præst. Det forekommer ogsaa mig, at der egentlig ikke kan være nogen Tvivl om den Ting. Det naturlige maa dog aabenbart være, at den Menighed, der skal bruge en Præst til sin Prædikan og Sjælesørger, er mest interesseret i, hvem det bliver, og at den saar Hovedindflydelsen derpaa. Det er jo desuden gammel Stik her til Lands, idet man, som de Herrer maaske erindre, alt i Middelalderen havde en absolut Ret for Menighederne i den Henseende. Vaade den gamle skaanske Kirkelov af 1162 og den sjællandske Kirkelov af 1171 fastsatte, at Bønderne med Biskoppens Raad og Vejledning skulde vælge Præsten, og ved Reformationstiden skete der heller ikke nogen væsentlig Forandring i dette Forhold, idet det i de første Kirkelove, vi have derefter,